

Răzbunarea lui Statu-Palmă

Vasile Alecsandri

Uriășul Strâmbă-Lemne cu-al său geamăn Sfarmă-Piatră
Au văzut căzând potopul ș-au trecut potopul înot.
De când sunt povești în lume și se spun pe lângă vatră,
Ei duc zile cu piticul Statu-Palmă-Barba-Cot.
Amândoi pe-o vale verde, la picioarele-unui munte,
Lungiți unul lângă altul, stau grăind în limba lor.
Dar ei sunt în neastâmpăr. Când și când pe a lor frunte
O gândire-ntunecată se întinde ca un nor.

„O cunoști pe Trestiana, frate?” zice Strâmbă-Lemne.
„O cunosc... când se arată, soarele îi face semne,
Căci de când Ileana mândră n-au văzut el așa floare...
Ca Ileana Cosânzeana, fata-i chiar ruptă din soare!”

„Bine zici, dar nu-mi stă-n minte cum l-așa frumoasă fată
Buturuga Statu-Palmă au putut să fie tată!”
„Pomul nalt, frumos, răsare din sămânța cea mărunță,
Ș-apoi știi tu că Pepelea vornicel i-au fost de nuntă!”

Uriășii, stând pe coate, au trântit un hohot mare
Cât s-au răsunit pământul într-o lungă depărtare,
Și toți vulturii din codri, ridicându-se pe vânt,
S-au nălțat în nori să vadă, ce minune-i pe pământ?

Apoi iar, căzând pe gânduri, Sfarmă-Piatră zice: „Frate,
Câte stânci de aur pline și de pietre nestemate
Le-aș va vesel Trestianeii, toate zestre ca să-i fie,
De-ar vroi cu mine fata să se lege-n cununie”.

„Ca și tine, zise grabnic Strâmbă-Lemne, ca și tine,
Câte lunci, păduri și codri de cântări și de flori pline,
Câte paseri, vii, măiestre, șoimi și pajuri năzdrăvane,
Păuni mândri, fulgi de soare, dulci minuni aeriene,
Câți lei, pardoși, căprioare, cerbi cu coarnele de aur,
Cuiburi de privighetoare, cuiburi scumpe de balaur,
Frunze și fructe, umbra dulce și codreana armonie,
Toate-ar fi a Trestianeii, de-ar vroi a mea să fie!”

„A ta!” strigă Sfarmă-Piatră, în văzduh făcând un salt
Ș-apucând în a sa mână un gigantic bolovan.
„A mea!” strigă Strâmbă-Lemne, ridicând un stejar nalt
Și învârtindu-l pe deasupra-i ca un groaznic buzdugan.

Iată că un răcnet jalnic sus pe munte se aude!
Uriașii se-ntorc iute, părăsind armele crude,
Și zăresc pe Statu-Palmă de-a lungul pe deal sărind
Ș-încurcat în a sa barbă ca un ghem rostogolind.

Sfarmă-Piatră-i ține calea și-l ridică-ncet pe palmă.
„Săriți, voi, urgia lumii! săriți! țipă Statu-Palmă,
Răsturnați copacii-n codri, măcinați dealuri și stânci,
Astupați cărări și drumuri, tulburați apele-adânci,
Puneți stăvili netrecute sus din ceruri până jos...
Trestiana, Trestiana, mi-au răpit-o Făt-Frumos!”
„Făt-Frumos pe Trestiana!” strig’ turbații uriași,
Alergând unul spre codri, celălalt spre munții pleși.

Atunci lumea îngrozită crezu că-i pieri norocul!
Sfarmă-Piatră cu largi pasuri calcă munte după munte,
Trece râuri fără poduri și prăpăstii fără punte,
Lăsând urme de cutremur la tot pasul, în tot locul!

Unde vede-o stâncă naltă, el o macină cu palma.
Bolovanii sub picioare-i dau de-a dura, dau de-a valma,
Și cu piatra măcinată și cu pietrele-aruncate
El iezește, bate, umflă râurile tulburate.

Culmele trec peste șesuri, apele trec peste maluri,
Valuri mari se sparg în zgomot, repezite peste dealuri,
Dar nici clocotul lor aprig, clăbucind, fierbând în spume,
Nici chiar troncățul de zdraveni bolovani în rostogol
Nu-ngrozesc ca uriașul ce s-arată crunt la lume,
Cu fălci negre scrâșnitoare, cu ochi roși, cu pieptul gol.
El apare pe sub nouri ca un munte de turbare
Ce amenință pământul să-l turtească-n răzbunare!

Ca și dânsul, Strâmbă-Lemne, uragan de vijelie,
Intră-n lunci, păduri și codri, ducând viscol, ducând larmă,
Plopul nalt l-a lui suflare ca o creangă se mlădie,
Ulmul cade, fagul crapă și stejarul gros se darmă.

El pătrunde prin desime, trece iute prin zăvoaie,
Și sub brațul său puternic totul pârâie, trăsnește,
Tot se rumpe, se răstoarnă, se sucește, se îndoie,
Ș-un troian de crengi, de arbori pe-a lui urmă se clădește.

Iată însă mândrul soare că se-ntunecă de-un nor!
Uriașii stau buimatici, fumegând de-a lor sudoare,
Ridic-ochii, și pe ceruri văd trecând în zbor, drept soare,
Făt-Frumos cu Trestiana pe-un cal sprinten zburător.

Trestiana răsturnată lângă-un sân plin de iubire
Strălucea zâmbind în aer ca un vesel meteor.
Făt-Frumos cu păr de aur se părea că-n fericire
Duce raiului din stele al pământului odor.
Piept la piept, gură la gură, ochi în ochi duios privind,
Se duceau, pereche dulce, ca prin vis călătorind.

Urlă-n vaiet Uriașii! Amândoi, cuprinși deodată
În vârtej de nebunie, se fac Dunăre turbată
S-în văzduh încep s-arunce, împruscând ca doi vulcani,
Cei mai groși stejari din codri, cei mai zdraveni bolovani.

Zbor copacii către soare, stâncile prin nouri zbor,
Și din cer, ca să-i zdrobească, ele cad pe capul lor!
Spun poveștile c-atuncea Statu-Palmă dintr-un plop
Chicoti... apoi călare sări pe-un iepure șchiop
Și, privind la Uriașii morți pe munte și pe vale,
Zise: „Mica buturugă carul mare mi-l prăvale!”